

Mit búsulsz kenyeres, midőn semmid sincsen?
Jó az Isten, jót ád, légy remítségben.
Fölnyílik az idő majd az gyöngye fűre,
Hova szemünk lát, elbujdosunk ketten.

Ez Föld idegen, valahol járok,
Csak kegyelmet hejába várok,
Ember kegyetlensége énvélem határos.
Ez föld idegen, valahol járok.

Gondunk sem lesz majd csak mint a madárnak,
melyet szabad szél repít a világnak,
erdők alatt, fák avarja vetett ágy,
csengő-bongó patak tiszta vizet ád.

Vajon hol leszen megmaradásom?
Hegyek-völgyek között az bujdosásom!
Vajon hol leszen éjjeli lefekvésem?
Vad gyomrában leszen az temetésem!

Mondd, mért búsulsz, pajtás,
hej, mikor már fedeled sincsen,
meleget ád az ég még,
kenyeret ád az isten!

Mondd, mért búsulsz, pajtás,
hej, mikor már fedeled sincsen,
meleget ád az ég még,
kenyeret ád az isten!

Mondd, mért búsulsz, pajtás,
hej, mikor már fedeled sincsen,
meleget ád az ég még,
kenyeret ád az isten!

Mondd, mért búsulsz, pajtás,
hej, mikor már fedeled sincsen,
meleget ád az ég még,
kenyeret ád az isten!